Temps Ordinari - Trentè diumenge

Per Administrador el dg., 27/10/2013 - 08:00

Sir 35,12-14.16-18
2 Tm 4,6-8.16-18
Lc 18,9-14

0.- Com qui no diu res. Diu que la tieta va preguntar a la neboda espavilada: Si tots el bons portessin camisa blanca, itots els dolents la portessin negra, tu, ¿de quin color portaries la camisa? Després de pensar-s'ho uns segons, la neboda va respondre: jo duria una camisa de ratlles blanques i negres.Diumenge passat l'evangeli ens parlava de la pregària. Avui segueix. Lluc ens explica, en aquesta paràbola pròpia seva, com podem enganyar-nos nosaltres mateixos i embolicar-ho tot.D'entrada, com qui no diu res, fa veure com la pregària és un lloc de descoberta i verificació de com vivim, com sentim i com ens relacionem. Si som sincers, no pot ser d'una altra manera. Em relacionaré amb el Déu de Jesús, tal com em relaciono amb els qui m'envolten. Si prego des del meu interior, sortirà el que visc i com ho visc. Per tant, un possible primer ensenyament de l'evangeli d'avui sigui aquest: la pregària en primer lloc és atansar-me a Déu. I és, també, revelació de com sóc, com sento, com visc, com valoro... Més enllà del que sé de mi mateix i del que formulo conscientment. Petit detall que ens pot passar desapercebut. **1.- Dues mirades davant la vida.**La paràbola ens presenta la mirada del fariseu: Pagat d'ell mateix. Complidor. Correcte.Convençut de la seva bondat. Sap el que s'ha de fer i ho fa... I des d'aquí rellisca a l'autosuficiència. Comparar-se. Judicar i sentir-se per sobre dels altres. Es posa ell mateix lesmedalles als seus mèrits. Va sobrat... de mèrits i mereixements... Definitivament, no és com els altres. És la mirada esquifida (sobre Déu, els altres, el món, ell mateix...) del complidor autosatisfet. No necessita l'ajut de ningú. Ni de Déu.La mirada del publicà és la mirada realista del qui se sap petit. Poqueta cosa. Potser incoherent.Imperfecte. Està encara lluny del que s'ha proposat. És la mirada del qui camina, el qui segueix buscant, el qui ensopega. La mirada del qui necesita ajut, perquè, ell tot sol es descobreix incapaç. **2.- I una tercera mirada.** La de Déu. La d'aquell que mira al fons del cor. I resulta que va ser el cobrador d'impostos i no elfariseu el qui va tornar a casa seva perdonat.El Déu de Jesús és així. No li interessen els meu mèrits ni les meves realitzacions perfectes enel compliment. Li interessa el meu cor. La meva capacitat d'estimar i esperar.La necessitat que tinc d'Ell mateix i el seu ajut. Ell és així. Tot i que jo no l'entengui. Ell em coneix i m'estima tal com sóc. No he de presentar-me amb cap currículum inflat. He de presentar-me amb les mans obertes. Potser buides i cansades, però ben obertes. Per rebre'l. Per deixar-me prendre per Ell. Per deixar-me abraçar per Ell. La seva mirada sobre nosaltres és així.**3.- Ai, si fos una mica més humil...**El petit fariseu que tots portem dins sovint ens juga males passades. I ens infla d'aire ens lesnostres capacitats. Em distingeix i em diferencia. Em fa pujar per sobre els altres. He d'estar atent. La meva camisa a ratlles blanques i negres... em fa igual a tots!!! Jo sí, sóc com els altres. He de dir-ho amb tota veritat i humilitat.Puc aprendre i avançar en aquesta assignatura fonamental: la humilitat. Puc aprendre a viure sense judicar. Sense comparar ni comparar-me. Puc aprendre a mirar amb la mirada de Déu. Puc caminar, i seguir caminant malgrat les pèrdues, en aquest camí de la veritat i l'autenticitat. Puc anar aprenent i avançant. Perquè el Déu de Jesús és així. Humil. I em crida a ser així. Com Ell.

ETIQUETES
HUMILITAT PREGÀRIA